

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **S. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2024, č. j. OAM-287/ZA-ZA11-ZA21-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 30. 5. 2024 k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2024, č. j. OAM-287/ZA-ZA11-ZA21-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce správnímu orgánu sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu potřeby zajištění trvalého příjmu, kterého chce dosáhnout prací v České republice (dále jen „ČR“). Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť porušuje ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgán nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění stavu věci a při zamítnutí podané žádosti si vystačil toliko s tím, že žalobce prezentoval toliko ekonomické důvody podané žádosti, byť je z odpovědi na ostatní položené otázky zjevné, že cílem žalobce je dosáhnout pravidelného příjmu nutného k hmotnému zabezpečení nejen jeho osoby, ale jeho rodiny, kdy pokud takového příjmu není schopen dosáhnout v domovském státě (a to nikoliv z důvodu vlastní neochoty, nýbrž z důvodu faktické nemožnosti zajištění obživy). V takové situaci má žalobce za to, že jsou dány důvody pro zvážení humanitárního azylu, neboť žalobce k podané žádosti vede tíživá osobní a ekonomická situace, nikoliv jen vlastní preference stran země dalšího pobytu. Napadené rozhodnutí se nijak nezaobírá otázkou ekonomiky domovského státu žalobce a nemožnosti dosažení důstojné obživy, nutné pro krytí životních nákladů, z rozhodnutí tak nevyplývá posouzení individuálních důvodů podané žádosti, proto nepřezkoumatelné. Z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, nakolik je domovský stát žalobce hodnocen jako právní stát poskytující možnost důstojné obživy a ochrany před životem v chudobě.
3. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007-66, podle kterého odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc.

III. Vyjádření žalovaného

4. Námitky žalobce neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem odchodu žalobce z vlasti jsou ekonomické důvody, kdy v Uzbekistánu jsou nízké platy. Jmenovaný chce v ČR pracovat, aby splatil svůj dluh a vydělal si na dům, a poté se chce vrátit zpět do Uzbekistánu. Žádný jiný důvod k opuštění vlasti neuvedl. Výslovně sdělil, že ve své vlasti neměl žádné potáže se státními orgány.
5. Žalovaný zdůraznil, že je ve svých úvahách omezen samotnými sděleními žadatele o azyl a až následně může tato sdělení hodnotit na podkladu informací o zemi původu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2004, sp. zn. 3 Azs 21/2004, podle kterého správní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno, a není ani povinen zkoumat,

zda žadatel mohl mít i jiné důvody pro udělení azylu, o nichž správní orgán neinformoval. Správní orgán tedy v odkazovaném případě nepochybil, jestliže nezjišťoval a nehodnotil skutečnosti jiné, neuplatněné. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má pak správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 5 Azs 222/2004). Správní orgán musí umožnit žadateli o mezinárodní ochranu sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předstírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována.

6. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána možnost se s podklady rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady či uvést další informace. Žalobce možnosti seznámit se s podklady nevyužil, na pracoviště správního orgánu se nedostavil. Nynější obecné námitky vůči podkladům i samotnému rozhodnutí nejsou způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí a v popsaném kontextu vyznívají účelově. V situaci, kdy žalobce neuspěl se svou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, volí argumentaci směřující vůči podkladům, k jejichž obsahu, formě ani původu ale nevznel v rámci úkonu seznámení jakoukoli námitku.
7. Žalovaný konstatoval, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze ekonomické důvody. Samotný žalobce uvedl, že ze své vlasti odešel a o mezinárodní ochranu žádá pouze proto, aby si vydělal na dům a splatil svůj dluh, který ve vlasti má. Poté se chce do Uzbekistánu znovu vrátit. O mezinárodní ochranu žádá pouze proto, že se mu nepodařilo dosáhnout na jiný pobytový titul a zajistit si legálnost svého pobytu. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobcem uváděnou pohnutku vedoucí ke vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, tj. pod pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, resp. pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce rovněž neuvedl v průběhu správního řízení ani žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu, také nesdělil, že by mu ve vlasti byl uložen trest smrti či že by mu vykonání tohoto trestu hrozilo, a v případě návratu do vlasti mu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a ani vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi jeho původu.
8. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 2 Azs 305/2023-32: *„Žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (viz rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS). Judikatura dospěla k závěru, že pokud žadatel uvádí pouze důvody ekonomické, nemůže namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuvedené (viz rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, a ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Azs 5/2013-27). Správní orgán*

musí žadateli poskytnout během pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby všechny důvody své žádosti uplatnil (viz rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74).“

9. Žalovaný odkázal též na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 4 Azs 415/2019-24, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003-60. Kasační soud aproboval zamítnutí žádosti § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v případě žadatele, který opakovaně uvedl, že měl ekonomické problémy, proto chtěl do ČR, aby si zde našel práci. Tento nikdy neuvedl, že by v zemi svého původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak stanoví zákon o azylu v ust. § 12, pokud jde o důvody udělení azylu.. V odkazovaném případě byla žádost o mezinárodní ochranu podána proto, že byla zamítnuta žádost o udělení pracovního víza, bylo argumentováno potřebou peněz na podporu nemocných rodičů a pro založení vlastní rodiny, když platy v Uzbekistánu jsou nízké.
10. K námitce, že se žalovaný měl zabírat mírou ekonomiky domovského státu a možností důstojné obživy žalobce, žalovaný uvedl, že žádost žalobce je zjevně nedůvodná de § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu na základě toho, že žalobcem byly sděleny výhradně ekonomické důvody podání jeho žádosti. Nebylo, proto povinností žalovaného se blíže zabývat ekonomickou situací žalobce ani tím, jaká je situace ohledně ekonomiky či možnosti obživy žalobce v jeho vlasti. Takové posouzení by bylo na místě v rámci posouzení otázky, zda je u žalobce naplněn některý z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, kdy však tyto důvody jednotlivě zkoumány nebyly. Lze doplnit, že tvrzené skutečnosti týkající se ekonomiky a možnosti obživy žalobce nemají spojitost ani s žádnou další výjimečnou skutečností, kdy žalobce netvrdil například špatný zdravotní stav vylučující návrat do země původu, či jiné velmi závažné skutečnosti.
11. Žalobcem v průběhu správního řízení uvedené skutečnosti nelze brát jako azylově relevantní, k legalizaci pobytu na území ČR neslouží zákon o azylu nýbrž zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003. Institut azylu byl koncipován výhradně k ochraně osob pronásledovaných za uplatňování politických práv a svobod, či obávajících se pronásledování z důvodů své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství mají nebo v případě osob bez státního občanství ve státě jejich posledního trvalého bydliště. O takovou osobu se však v případě žalobce rozhodně nejedná.
12. Žalovaný konečně zdůraznil závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51, v nichž soud uvedl, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. Toto však žalobce po svém příjezdu do ČR neučinil, přestože mu v tom objektivně nic nebránilo, na území ČR pobýval řadu let nelegálně, a teprve až po udělení soudního vyhoštění, jak rovněž vyplývá ze žalovaným opatřených informací z CIS a výjezdního příkazu, na jehož základě měl z území ČR vycestovat, se dostavil podat žádost o mezinárodní ochranu do příjímacího střediska v Zastávce u Brna. Po

uvedeném zhodnocení žádosti žalobce tak žalovaný považuje tuto žádost za čistě účelovou, podanou jím s jediným cílem, a to legalizovat si svůj další pobyt na území ČR a vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Pokud jde o jasně deklarovanou snahu žadatele legalizovat si v ČR pobyt a vyhnout se hrozícímu vyhoštění z ČR, žalovaný opakovaně konstatoval, že legalizace pobytu na území ČR není mezi taxativně vypočtenými důvody v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu obsažena.

13. Na závěr žalovaný konstatoval, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě, jakých skutečností rozhodl. Žalobou odkazovaný rozsudek č. j. 4 Ads 17/2007-66 považuje za zcela irelevantní a nepřiléhavý na daný případ. Žalobcova představa o výsledku správního řízení se evidentně rozchází s realitou, to však ještě nepředstavuje dostatečný základ pro opodstatněnost tvrzení o nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí.

IV. Obsah správního spisu

14. Žalobce podal dne 25. 2. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 28. 2. 2024 poskytl údaje k podané žádosti. Při poskytnutí údajů uvedl, že žádné politické přesvědčení nemá a politicky se nijak neangažuje. Ve vlasti bydlel se svojí rodinou, s manželkou a s dětmi. K popisu průběhu cesty z vlasti do ČR sdělil, že z vlasti vycestoval dne 12. 11. 2021 do Lotyšska, odkud pokračoval den poté do ČR taxi službou. Bylo mu uděleno vízum v Litvě od 21. 10. 2021 do 19. 10. 2022, dále žádal o pobyt v Lotyšsku v říjnu 2022 a také v Polsku v prosinci 2022. Je zcela zdrav, s ničím se neléčí a žádné zvláštní zdravotní potřeby nemá. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho strýc měl pozemek ve vesnici, který žadatel prodal, aby si zajistil vízum a letenky. Strýc po něm žádá jiný, mnohem dražší pozemek v centru, na který žadatel musí vydělat, jinak ho může strýc dát uvěznit.
15. Při pohovoru dne 28. 2. 2024 žadatel uvedl, že chtěl postavit dům pro svou rodinu, na to však neměl peníze, proto je chtěl vydělat v Evropě. Na pořízení víza a letenky neměl peníze, proto jeho strýc prodal svůj pozemek a získané peníze mu půjčil s tím, že jakmile si v Evropě vydělá, peníze mu vrátí. Pozemky zdražily, strýc chce pozemek v centru, a proto strýci dluží mnohem více peněz, než kolik si půjčil. V ČR pracuje brigádně, nemá zde žádnou stálou práci, protože nemá pracovní povolení. Potřebuje zde vydělávat ještě tak rok a půl až dva roky. Všechny peníze, které zde vydělá, posílá domů rodině, proto ani žádné peníze neušetřil. V případě návratu mu hrozí, že ho jeho strýc udá kvůli nesplacenému dluhu na policii nebo mu vezme domov. Opakovaně se pokoušel získat v ČR povolení k pobytu, to se mu však nedařilo, proto žádá o mezinárodní ochranu až nyní. Vízum do Litvy si pořídil pouze proto, aby se dostal do Evropy, získat vízum do ČR totiž nebylo možné. Do ČR přijel, protože zde má známého. Na závěr zopakoval, že musí vrátit svůj dluh, návrat do Uzbekistánu před splacením dluhu by mohl vést ke zhoršení psychického stavu. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné materiály, se strýcem se na všem dohodli jen ústně.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou ekonomické důvody, kdy v Uzbekistánu jsou nízké platy, žadatel chce v ČR pracovat, aby splatil svůj

dluh a vydělal si na dům, a poté se chce vrátit zpět do Uzbekistánu. Žádný jiný důvod k opuštění vlasti neuvedl. Výslovně sdělil, že ve své vlasti neměl žádné potíže se státními orgány, politicky aktivní nebyl. Žalovaný vycházel z výpovědi žadatele a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu (Informace OAMP MV ČR Uzbekistán - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 13. 3. 2024 a Informace OAMP MV ČR Uzbekistán - socio-ekonomická situace).

17. Žalovaný konstatoval, že důvodem odchodu z vlasti byly pouze ekonomické důvody. Žadatel sám opakovaně vypověděl, že ze své vlasti odešel a o mezinárodní ochranu žádá pouze proto, aby si vydělal na dům a splatil svůj dluh, který ve vlasti má. Poté se chce do Uzbekistánu znovu vrátit. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že se mu nepodařilo dosáhnout na jiný pobytový titul a zajistit si legálnost svého pobytu na území ČR. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žadatel výslovně uvedl, že ve vlasti neměl žádné potíže se státními orgány, ani neměl žádné problémy z důvodu národnosti, náboženství, pohlaví nebo pro zastávání určitých politických názorů, kdy ostatně uvedl, že s do Uzbekistánu plánuje vrátit, jakmile si vydělá dost peněz. Uváděnou pohnutku vedoucí ke vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu. Žadatel rovněž neuvedl v průběhu správního řízení ani žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu, neboť žadateli dle jeho slov nebyl ve vlasti uložen trest smrti ani mu vykonání tohoto trestu nehrozí, v případě návratu do vlasti mu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ani vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi jeho původu.
18. Vzhledem k výše uvedenému dospěl žalovaný k závěru, že žadatel podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany výhradně z ekonomických důvodů a zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Správní orgán tak shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Soud rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce neprojevil v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.“*

21. Podle § 16 odst. 4 zákona o azylu: „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*“
22. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tuto námitku neshledal důvodnou, když žalovaný vycházel z obsahu spisu, své právní závěry pak náležitě a srozumitelně odůvodnil, neopomenul se vypořádat s žádnou podstatnou skutečností. Pokud žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007-66, soudu není zřejmé, jaká námitka žalobce nebyla zohledněna a vypořádána, či v jakém jiném směru podle názoru žalobce žalovaný při odůvodnění pochybil.
23. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění stavu věci, žalovaný pouze konstatoval, že žalobce prezentoval toliko ekonomické důvody, cílem žalobce bylo přitom dosáhnout pravidelného příjmu nutného k hmotnému zabezpečení nejen své osoby, ale i rodiny, kdy takového příjmu není schopen dosáhnout v domovském státě, tato tíživá osobní a ekonomická situace je dle názoru žalobce důvodem pro udělení humanitárního azylu.
24. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 2 Azs 366/2023-23, žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (viz rozsudek téhož soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS). Judikatura dospěla k závěru, že pokud žadatel uvádí pouze důvody ekonomické, nemůže namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuvedené (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, a ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Azs 5/2013-27). Správní orgán musí žadateli poskytnout během pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby všechny důvody své žádosti uplatnil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74).
25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43: „*V žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.; tyto důvody nelze kvalifikovat ani jako politické přesvědčení, a to zejména tehdy, jestliže žadatel nebyl nikdy členem politické organizace a ani jinak se politicky neangažoval.*“
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64: „*Obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštních zřetel hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“

27. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69: „*Ustanovení § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Ekonomické důvody mezi ně nepatří (...). Sama stěžovatelka uvádí, že ekonomické důvody mohou být za určitých okolností důvodem ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud tyto problémy existenčně jednotlivce ohrožují a pokud k nim zároveň došlo z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Aniž by Nejvyšší správní soud posuzoval splnění první podmínky, musí konstatovat, že druhá podmínka [kauzální nexus mezi ekonomickou situací stěžovatelky a azylově relevantními důvody uvedenými v § 12 písm. b) zákona o azylu] není v projednávaném případě splněna a z tvrzení stěžovatelky nevyplývá.*“
28. Lze souhlasit s žalovaným, že žalobce neuvedl žádný důvod relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, z jeho pohovoru přímo vyplynulo, že jeho motivy jsou čistě ekonomické (touha postavit vlastní dům, splatit dluhy s tím spojené a snaha získat lépe placenou práci). Během pohovoru se přitom žalovaný dotazoval žalobce, co jej vedlo k odchodu ze země původu (resp. příchodu do ČR), zda měl v zemi původu problémy či jaká by byla jeho situace po návratu. Tudíž poskytl žalobci dostatečný prostor k uplatnění všech důvodů žádosti. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně, žalobce ani v žalobě neuvádí nic, co by žalovaným zjištěný skutkový stav zpochybňovalo.
29. Žalovaný tedy správně vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, z tohoto důvodu pak nebyl ani prostor posuzovat, zda žalobce splňuje důvody pro udělení národního humanitárního azylu. Pro úplnost soud dodává, že situace popsaná žalobcem zjevně nenaplnňuje kritéria, kdy obvykle může jít o důvody hodné zvláštního zřetele, jak jsou popisovány judikaturou správních soudů.
30. Soud též dodává, že bylo požádáno o přiznání odkladného účinku žalobě, žaloba má však v projednávaném případě odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 2 zákona o azylu), zároveň soud rozhodl bez zbytečného odkladu ve věci samé.
31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. června 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně